

Joker a la república de Weimar

«No me'n refio dels que porten les màscares de Joker ni dels que volen enfonsar-ho tot convertint el meu país en la república de Weimar»

Un cinema de l'extraradi de l'omnívora Barcelona. Crispetes de colors, begudes ensucrades per sobre de qualsevol possibilitat dietètica. Comença la pel·lícula amb la sala a petar. Una cinta del director de conyeta Todd Phillips, una interpretació entre genial i sobrepassada de Joaquin Phoenix i un "cameo" de Robert de Niro. Això és *Joker*, una de les pelis de l'any. Sense fer cap avançament, i sense ser cap gran crític, dir que és una història que construeix la base d'un dels grans malvats de l'univers del còmic, el Joker de Batman, i que té de fons l'argument rousseauià de que tots som bons a no ser que ens espatllin. Pobre malvat. Bonisme arreu i una gran atmosfera de còmic per presentar una vida que està predestinada a liderar el crim sobre d'una onada de manifestacions antisistema i d'un populisme basat en els mèdia.

Haig de confessar que em vaig apressar a anar veure la pel·lícula després de llegir una entrevista a Santi Vila, (https://elpais.com/ccaa/2019/10/26/catalunya/1572115945_016534.html) ex conseller de Mas i Puigdemont, on assegurava que vivíem en una cultura del ?discurs antisistema, amb el que tontegem continuament? i fa que desdibuixem l'autoritat. Vila deia que als cinemes s'aplaudia la voràgine destructiva. Vaig anar al cinema a comprovar la qüestió. I avui en dia la gent aplaudeix quan acaben les pel·lícules, també quan aterra un avió, i vaja per qualsevol cosa. Vivim moment estranys i, sovint, ben estúpids. Va haver-hi aplaudiments. Però no sé si era perquè tot cremava.

Estem entre la radicalitat de la plaça Urquinaona i el "tantmefotisme" de les terrasses de l'Eixample esquerra, on res crema. I tot ve perquè molts naveguen a la deriva en una república de Weimar on formalment tot va bé i on la veritat ens aboca a una claveguera que s'alimenta d'esperances buides i mala llet fraternal.

Ens agrada el Joker, ens agrada engegar-ho tot a dida, fer la butifarra i pitar amb el cotxe quan avancem a algú que va ?molt lent?. Som uns revolucionaris. Perquè tots els llistes, traïdors i bonifacis, no saben com es fa això. Que tenim un mandat i el complirem. Que ens enganyen i que això jo t'ho arreglo en quinze dies. Vés-me portant les urnes que ja veuràs com es fa.

Més enllà de que el Cos de Mossos d'Esquadra estigui qüestionat com si fos una moda, com ho era la Greta Thunberg fa dos mesos, o l'Albano Dante Fachín quan ja va deixar de jugar a fer el comunista. Més enllà de que molts creguin que la violència és un dret d'autodefensa. Més enllà de que tots creiem que la nostra democràcia és de fireta. Més enllà de que res ens agrada començaria a ser moment de dir i fer alguna cosa.

Fa dies que el president Torra va descobrir a molts el que és un líder meu de joventut: Václav Havel. Havel i Torra van arribar a la política des de l'activisme, des del món cultural. Però Havel va ser un pragmàtic i un moderat, la única manera d'avançar que ha vist el món civilitzat. De fet, són conegudes les polèmiques entre Havel i un altre txec universal, Milan Kundera. Ambdós coincidien en la lluita contra el comunisme aniquilador soviètic que assetjava Txèquia i Eslovàquia. Però ho veien ben diferent. L'optimisme de Havel i el pessimisme crític de Kundera xocaven (https://www.rferl.org/a/debate_that_wont_die_havel_and_kundera_on_whether_protest_is_worth_while/24448679.html) . I era el pessimista qui demanava revolucions radicals mentre Havel, de bona família això sí, creia que els canvis es feien dominant el propi destí, poc a poc, i portant-lo allà on calgui. Protestar sí, però fer i ajudar a fer sobretot.

Si es vol una república catalana cal molta paciència i molta mirada llarga. Ni que sigui per tornar a tenir l'esperança a l'equip. I així poder trufar una visió amb idees que es sostinguin en el

temps i que siguin plausibles per molt difícils que semblen avui. No me'n refio dels que porten les màscares de Joker ni del que volen enfonsar-ho tot convertint el meu país en la república de Weimar. Quan pitjor, pitjor.